

отъ кой-то сѣ упазени още и нѣколко документа, въ кои-то ясно ся види самостоятелность-та на Българскѣ-тѣ черковѣ.

Българія приѣѣта отъ Василия Българоктона, прѣзъ разстояніе на 150 години си останѣла подданница на Византійскѣ-тѣ имперіѣ, и все пакъ си опазила независимость-тѣ и самостоятелность-тѣ на черковѣ-тѣ, коя-то подъ главатарство-то на Охридскѣ-тѣ Патриаршіѣ бѣше раздѣлена на повече отъ 30 епископіи, спорядъ както казва Доксопатрійскій Нилъ, нѣ имена-та на сичкы-ты не сѣ дошли до насъ.

Охридска-та Патриаршія си оставаше пакъ самостоятелна и кога-то въ 1185 годинѣ двама-та братія Асѣнь и Петъръ освободихъ Българско-то царство отъ Гърци-ты. Тогава тя само си бѣше изгубила нѣкои отъ епархіи-ты, кои-то влѣзохъ въ състава на новозаведенѣ-тѣ при подновено-то Бъл. царство, Търновскѣ Патриаршіѣ. А въ 1204 годинѣ, кога-то Кръстоносци-ти усвоихъ Византійско-то царство, въ кое-то си оставаше тя, въ по-голѣмы-ты ѣ градове ся вмъкнѣхъ и нѣколко Латинскы епископскы сѣдалища (н. пр. въ Косторъ, Дѣволъ и пр.), нѣ тѣ устояхъ само до 1206 годинѣ, защо-то Иванъ І-ый имъ отнѣ отъ рѣцѣ-тѣ царство-то, и ги изгони, а слѣдъ смърть-тѣ му (1207 г.) тя прѣминѣ подъ власть-тѣ на Епирскыя Десподъ Кюръ-Тодора (1222 г.), кой-то ся наричаше и Гръцкы императоръ, до 1230 годинѣ, кога-то Иванъ Асѣнь II-ый го побѣди, пороби и присѣдини земи-ты му на Бъл. царство. Сега съ присѣдиненіе-то на тыя земи Охридска-та Патриаршія прѣминѣ въ Българско-то царство пакъ, и си опази самостоятелность-тѣ и тамъ, само че припознаваше политическы Търновскыя Патриархъ за по-горенъ до смърть-тѣ на Асѣня II-ый (1241 г.). Послѣ Гърци-ти въсползувани отъ малолѣтіе-то на неговы-ты наслѣдници — Каломана и Михаила, сполучихъ да си отнѣмѣтъ пакъ назадъ земи-ты, въ кои-то ся помѣщаше тя, и ѣ владѣхъ около 100 години, нѣ безъ да ѣ нарушѣять самостоятелность-тѣ въ нѣщо, само че възлизахъ Гърци на патриаршескыя ѣ прѣстолъ. Въ врѣмя-то на Стефана Дусяна пѣхъ (1335—1355 г.) тя прѣминѣ подъ власть-тѣ на Сърбы-ты, кои-то не ѣ имахъ повече отъ 50 години, и въ тѣхъ на Събора въ Скопіе (1346 г.) Патриархъ-тѣ ѣ съ благословіѣ-тѣ още и на Търновскыя даде волѣ, та ся наряди и Ипекска-та Сърбска Патриаршія; а съ разсипаніе-то на Сърбско-то царство, подиръ смърть-тѣ на Ст. Дусяна чѣкъ, тя испаднѣ подъ власть-тѣ на Турци-ты.

Тогава (1400 г.) подъ нейно-то вѣдомство бѣхъ освѣнъ ней-